

коса, съ огърлица отъ пендари, съ тѣсно елече и широкъ кожухъ; тя сжщо бѣ седнала — въ едната ржка съ цвѣте, а въ другата нѣщо като кърпичка. Живописецътъ не е билъ майсторъ, но личи си, че му е идѣло отржки, защото и двата портрета бѣха грижливо и чисто изработени.

Слѣдъ като ги погледа още, стариятъ офицеръ ги постави пакъ на стола.

— На — каза той — щомъ имъ се харесватъ толкова, защо да ги не взематъ! Ей, Иване, Иване! — извика той къмъ вратата.

— Внимавай, щомъ пустне училището, тичай долу и ми доведи двѣтѣ малки момичета. Ти ще ги познаешъ отеднажъ — съвсѣмъ еднакво облечени и иматъ хубави, голѣми руси коси. Е, какво се смѣешъ? — Или чакай! — по-добрѣ иди при вѣхтарницата и ги чакай. Тѣ непрѣмено ще дойдатъ тамъ, а и вѣхтаринътъ ги познава добрѣ. Кажи имъ само, че съмъ купилъ портретитѣ и искамъ да имъ ги подаря — разбра ли? Тѣ ще дойдатъ.

Когато ординарецътъ излѣзе, старецътъ закуца пакъ напрѣдъ-назадъ изъ стаята, като нетърпеливо поглеждаше ту часовника, ту изъ прозореца и се усмихна, когато чу вика на дѣцата, които почнаха да изкачатъ на групи — на групи изъ училището.

— Ей сега Иванъ ще ги доведе — помисли си той и направи още нѣколко крачки изъ стаята.

И наистина, слѣдъ малко вратата се отвори и Иванъ се показва съ двѣтѣ малки момиченца.

Тѣ страхливо се озърнаха и не се рѣшаваха да влѣзатъ.

— Влѣзте, милички, влѣзте, не се страхувайте отъ нищо. — Извика имъ полковникътъ, спокойно